

Ο ΝΙΚΗΤΗΣ ΤΩΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΡΟΥΖΒΕΛΤ

(Συνεχής εργασία για τὸ καλὸ τῆς πατρίδος.)

Ο Ρουζβελτ, ὅπως θὰ διαλάσατε στις ἐφημερίδες, ἐξελέγη καὶ πάλιν Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν με καταπληκτικὴ πλειοψηφία. Καὶ αὐτοὶ ἀκόμα οἱ φανατικώτεροι ὀπαδοὶ του δὲν το περίμεναν ὅτι θὰ περνοῦσε τὸν ἐπικινδυνὸ ἀντίπαλό του Λάντον κατὰ δεκάδες ἑκατομμυρίων ψήφων... Ὁ τολμηρὸς Ἀμερικανὸς πολιτικὸς, ὁ ὁποῖος εἶχε τὸ θάρρος νὰ καταργήσῃ τὸν νόμο τῆς ποταπαγορεύσεως καὶ νὰ ἐφαρμόσῃ αὐστηρότατα μέτρα γιὰ τὴν ἠθικὴ καὶ οἰκονομικὴ ἐξυγίανσι τῆς χώρας του, θὰ εἶνε γιὰ τέσσερα ἀκόμη χρόνια ὁ ἔνοικος τοῦ Λευκοῦ Οἴκου — τοῦ προεδρικοῦ δηλαδὴ μεγάρου — τῆς Οὐάσιγκτων. Μὴ θιασθῆτε ὅμως νὰ τὸν ζηλέψετε γιὰ τὴν τύχη του, γιὰτὶ δὲν ξέρετε πόσες ἔγνοιες καὶ πόσες φροντίδες ἔχει ὁ Πρόεδρος τοῦ μεγάλου αὐτοῦ κράτους.

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ καλεῖται νὰ κυβερνήσῃ τὴν Ἀμερικὴ, πρέπει νὰ ἔχῃ ἀτσαλένια νεῦρα καὶ ἰώθειο ὑπομονή. Εἶνε ὄχι μονάχα πρόεδρος μιᾶς ἀπέραντης δημοκρατίας, ἀλλὰ καὶ πρωθυπουργὸς καὶ μοναδικὸς σχεδὸν ρυθμιστὴς ὄλων τῶν ζητημάτων, πολιτικῆς, οἰκονομικῆς καὶ κοινωνικῆς φύσεως. Ὁ Ρουζβελτ ὑπερέχει τῶν προκατόχων του ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ὅτι μπόρεσε, κατὰ τὸ διάστημα τῆς πρώτης θητείας του, ν' ἀντιμετωπίσῃ ὅλα τὰ σοβαρὰ ζητήματα ποὺ τοῦ παρουσιάσθηκαν μ' ἓνα χαμόγελο αἰσιοδοξίας στὰ χεῖλη, μετὰ πλήρη ἐπιβολὴ στὸν ἑαυτὸ του.

Ὅταν καταλαβαῖν τὸν ἑαυτὸ του κουρασμένο, ὅταν αἰσθάνεται ἐλαττωμένες τὶς πνευματικὲς καὶ σωματικὲς δυνάμεις του, διορίζει ἀντικαταστάτες του στὰ κυριώτερα καθήκοντά του καὶ φεύγει ἀπὸ τὴν Οὐάσιγκτων, γιὰ νὰ ξεκουραστῇ γιὰ λίγες μέρες. Συνήθως, κάνει μιὰ θαλάσσια ἐκδρομὴ μετὰ τὸ ἄσπρο γιῶτ του, θρίσκοντας πραγματικὴ ἀνακούφισι στὸν ὑγιεινὸ αὐτὸν περίπατο...

Ποιά, ὅμως, ὑπῆρξε ἡ καθημερινὴ ζωὴ τοῦ Προέδρου Ρουζβελτ τὰ τελευταῖα τέσσερα χρόνια; Πῶς ἀνταποκρίθηκε ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς στὰ βαρειά του καθήκοντα; Πῶς ὠργάνωσε τὶς ὥρες ἐργασίας του; Στὰ ἐρωτήματα αὐτὰ — τὰ ὁποῖα διατηροῦν τὴν ἐπικαιρότητά τους, ἀφοῦ ὁ Ρουζβελτ πρόκειται νὰ συνεχίσῃ τὴν ἴδια ζωὴ γιὰ τέσσερα ἀκόμη χρόνια — στὰ ἐρωτήματα, λοιπὸν, αὐτὰ θὰ σᾶς δώσουμε ἀμέσως μιὰ ἀπάντησι:

Ὁ Ρουζβελτ ξυπνάει χειμῶνα-καλοκαίρι στις ἔξι τὸ πρωτὸ, ἔστω καὶ ἂν κοιμηθῇ στις τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυχτα — πρᾶγμα ποὺ τοῦ συμβαίνει πολὺ συχνά. Παίρνει τὸ πρωῖνὸ του στὸ κρεβάτι, διαβάζοντας συγχρόνως καὶ τὸ «δελτίο τύπου», περιλήψι δηλαδὴ τῆς ἀρθρογραφίας καὶ εἰδησεογραφίας ὄλων τῶν ἐφημερίδων τῆς χώρας. Τὸ δελτίο αὐτὸ τὸ γράφουν τρεῖς ἰδιαιτεροὶ γραμματεῖς του, οἱ ὁποῖοι ξυπνοῦν πρὶν ἀκόμα χαράξῃ. Στις ἑπτὰ ἀκριβῶς, ὁ Πρόεδρος σηκώνεται ἀπὸ τὸ κρεβάτι του καὶ κάνει τὴν πρωῖνή του τουαλέτα, μετὰ τὴν βοήθεια τοῦ πιστοῦ του μαύρου θαλαμηπόλου, τὸν ὁποῖο ἔχει στὴν ὑπηρεσία του ἀπὸ δῶ καὶ τριάντα χρόνια. Ὁ Ρουζβελτ, ἐνῶ παίρνει τὸ μπάνιο του, δίνει ὁδηγίες σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς του σχετικὰ μετὰ τὰ πρόσωπα ποὺ θὰ δεχθῇ ἐντὸς τῆς ἡμέρας. Ἡ ἐπιλογὴ γίνεται μετὰ μεγάλη προσοχὴ ἐπειδὴ ὁ Πρόεδρος ἀποδίδει ἐξαιρετικὴ σημασία στὴν κοινωνικὴ θέσι τῶν προσώπων ποὺ ζητοῦν ἀκρόασι ἀπὸ αὐτόν. Ἐξ ἄλλου, πρέπει νὰ τηρηθοῦν αὐστηρὰ οἱ τύποι τοῦ προεδρικοῦ πρωτοκόλλου, γιὰ νὰ μὴ δημιουργηθοῦν δυσφορίες καὶ παρεξηγήσεις.

Στις ἑπτὰμισὶ ἀκριβῶς, μετὰ τὸ ρολοῖ, ὁ Ρουζβελτ μπαίνει στὸ γραφεῖο του, ὅπου τὸν περιμένουν οἱ ὑπουργοὶ του μετὰ τοὺς ὁποῖους ἔχει συνεργασία. Ὡς τις ἑννιά, ἀσχολεῖται μετὰ τὴν ἐπίλυσι τῶν οἰκονομικῶν καὶ πολιτικῶν προβλημάτων τῆς χώρας του, δίνοντας συμβουλὲς στοὺς ὑπουργοὺς του γιὰ τὴν στάσι ποὺ πρέπει νὰ τηρήσουν ἔναντι τῶν ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν ζητημάτων.

Στις ἑντεκα ἀκριβῶς, ὁ Πρόεδρος προγευματίζει λιγώτατα: ἕνα σάντουιτς καὶ ἕνα ποτήρι γάλα ἢ ὑδρόμελι, ποὺ τοῦ σερβίρει ὁ θαλαμηπόλος του σὲ ἀσημένιο δίσκο — δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶτε ὅτι ὁ Ρουζβελτ κατάγεται ἀπὸ παλῆα οἰκογένεια καὶ ὅτι διατηρεῖ ὠρισμένες ἀρχοντικὲς συνήθει-

ες — τοῦ δίνουν δύναμι νὰ συνεχίσῃ τὴν ἐργασία του ὡς τις δύο ἀπὸ τὸ μεσημέρι. Κατὰ τις δύομισὶ, ἀποσυρεται στὰ ἰδιαιτέρως διαμερίσματά του γιὰ ν' ἀναπαυθῇ. Καὶ κατὰ τις τέσσερες ἀρχίζει νὰ δέχεται διάφορα πρόσωπα, ανεξαρτήτως κοινωνικῆς θέσεως, κατὰ τὴν σειρά τῆς ἐγγραφῆς των στὸ βιβλίον παρουσιάσεων. Συχνά, πολὺ συχνά, γιὰ τὴν ἀκρίβεια, ἕνας ταπεινὸς ἐργάτης ὁ ὁποῖος θέλει νὰ παραπονεθῇ γιὰ μιὰ ἀδικία ποὺ τοῦ ἔγινε, προηγείται ἐνὸς πολυεκατομμυριοῦχο βιομηχάνου. Πρέπει, μετὰ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ νὰ σημειωθῇ ὅτι κανεὶς, μὰ κανεὶς ἀπολύτως, δὲν παρουσιάζεται πρὸ τοῦ Ρουζβελτ χωρὶς νὰ ὑποβληθῇ προηγουμένως σὲ σωματικὴ ἔρευνα... Ἐκτὸς τούτου, εἰδοποιεῖται ὅτι ὅσην ὥρα θὰ παραμείνῃ μαζί μετὰ τὸν πρόεδρο, πρέπει νὰ ἔχῃ διαρκῶς τὰ χεῖρα του στις τσέπες του!... Ὁ παραβάτης τιμωρεῖται... μετὰ ἀμεσο ἀποπομπή του! Καὶ ἂν ἀκόμη εἶνε συναχωμένος, δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τραβήξῃ τὸ χεῖρι του ἀπὸ τὴν τσέπη του γιὰ νὰ θγάλλῃ τὸ μαντήλι του. Ἐγίναν, βλέπετε, στὸ παρελθὸν τόσες ἀπόπειρες δολοφονίας κατὰ τοῦ Προέδρου, ὡστε λαμβάνονται σήμερον ὅλα τὰ προφυλακτικὰ μέτρα... Γενικώτερα, ὅμως, ὁ κανὼν αὐτὸς ἰσχύει ἀπὸ τὰ 1901, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ δηλαδὴ ποὺ ἕνας παρὰφρων ἀναρχικὸς δολοφόνος τὸν πρόεδρο Μὰκ Κίνλεϋ.

Μετὰ τις ἀκρόασεις, ὁ Ρουζβελτ δέχεται — στὰ ἰδιαιτέρως πάντοτε διαμερίσματά του — τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ Τύπου, τοὺς διευθυντὰς τῶν μεγάλων βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων, τοὺς χρηματιστὰς καὶ τοὺς φίλους τοῦ ὑπουργοῦς. Μόλις τὸ μεγάλο ρολοῖ τοῦ τοῖχου σημάνη ἔξι, ὁ Πρόεδρος παρακαλεῖ τοὺς συνομιλητὰς του... νὰ τοῦ ἀδειάσουν τὴ γωνιά. Ὅσο μεγάλη θέσι καὶ ἂν κατέχουν οἱ ἐπισκέπται του, ὅσο σοβαρὸ καὶ ἂν εἶνε τὸ θέμα ποὺ τοὺς ἀπασχολεῖ, ὁ Ρουζβελτ διακόπτει τὴν συζήτησι στὴν μέση — καὶ ἀποσύρεται σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιο, χωρὶς ἐπιπλα, ὅπου καὶ ἀναπαύεται λίγες ὥρες. Στὸ διάστημα αὐτὸ, προσπαθεῖ νὰ λησμονήσῃ ὅλα τὰ ζητήματα ποὺ τὸν ἀπασχόλησαν κατὰ τὴν διάρκειά τῆς ἡμέρας. Συχνά, πηγαίνει στὴν δεξωμενὴ — ἕνα δῶρο ποὺ τοῦ προσέφερε στὸ 1933 ὁ ἀμερικανικὸς λαὸς διὰ κοινοῦ ἐράνου

— καὶ κολυμπᾷ λίγο γιὰ νὰ ξεμουδιάσῃ τὸ σῶμα του. Μετὰ τὴν εὐκαιρία αὐτὴν, πρέπει νὰ σᾶς πληροφορήσουμε ὅτι τὴν κολυμβητικὴ δεινότητα τοῦ Προέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν θὰ τὴν ζήλευσαν πολλοὶ νεαροὶ κολυμβηταί.

Στις 8 ἀκριβῶς — ἡ ὥρες βλέπετε εἶνε κανονισμένες μετὰ τὸ ρολοῖ — ὁ Ρουζβελτ τρώγει κάτι τὸ ἐλαφρὸ μαζί με τοὺς δικούς του καὶ τοὺς πολὺ στενοὺς φίλους του καὶ ὕστερα ξαναπηγαίνει στὸ γραφεῖο του, ὅπου τὸν περιμένει ἡ πύκοπιαστικὴ ἀπ' ὅλες τις ἐργασίες τῆς ἡμέρας: ἡ ἀνάγνωσις, δηλαδὴ, τοῦ ταχυδρομείου. Καταλαβαίνετε βέβαια πόσα γράμματα παίρνει τὴν ἡμέρα ὁ Πρόεδρος ἐνὸς δημοκρατικοῦ κράτους, ὅπως ἡ Ἀμερικὴ! Ἐ, λοιπόν! ὁ Ρουζβελτ διαβάσει ὅλες τις ἐπιστολὰς καὶ ἀπαντᾷ αὐθημερόν στοὺς ἀποστολεῖς των!... Πέντε στενογράφοι γράφουν τὶς ἀπαντήσεις του σ' ὅλες τις αἰτήσεις, σ' ὅλα τὰ παράπονα, σ' ὅλες τις φιλικὲς ὑποδείξεις, σ' ὅλα τὰ συγχαρητήρια. Ἐρχονται θραδεῖες ποὺ ὁ Πρόεδρος ξευχτᾷ ὡς τις δύο γιὰ ν' ἀπαντήσῃ σ' ὅλα τὰ γράμματα! Δὲν μπορεῖ, ὅμως, νὰ κοιμηθῇ πρὶν ἐκτελέσῃ τὴν ὑποχρέωσι του αὐτὴν...

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἡ ζωὴ αὐτὴ, παρ' ὅλους τοὺς κόπους καὶ τὰ βάσανά της, μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ἀναπαυτικὴ, ἀφοῦ εἶνε ρυθμισμένη καὶ στις ἐλάχιστες λεπτομερείς της. Καὶ ὅμως: ὁ Ρουζβελτ γέρασε πρὶν τῆς ὥρας του, κατὰ τὰ τελευταῖα τέσσερα χρόνια. Τὰ μαλλιά του ἀσπρίσαν καὶ θαθεῖες ρυτίδες ἀυλακῶνουν τὸ μέτωπο καὶ τὸ πρόσωπό του. Αὐτὰ εἶνε τὰ λύτρα τῆς δόξης... Ἐκεῖνος ποὺ μπαίνει στὸν Λευκὸ Οἶκο, πρέπει νὰ γνωρίζῃ ὅτι, μαζί με τις τιμὲς, τὸν περιμένουν καὶ ἡ καταθλιπτικὲς ἔγνοιες, μιὰ διαρκὴς ἀγωνία καὶ ἡ συναίσθησις τῶν μεγάλων εὐθυνῶν... Τὴν ζωὴ αὐτὴν, πρόκειται νὰ κἀνῃ ὁ Ρουζβελτ τέσσερα ἀκόμη χρόνια. Μοναδικὴ ἀνταμοιβὴ του γιὰ τοὺς τόσους κόπους του ἔχει

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 51)

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΥ ΜΕ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ

(Συνέχεια από την σελίδα 41)

«Η γυναίκα μου με περιμένει... Θα της πάω σκνίπα στο μεθύσι!...»

ΜΑΞΙΜ.— Εί-είδδες πηπώς γίνεται ο ά-ά-άνθρωπος όταν μιμμε-μεθύση!...

ΤΟΤΟΣ.— Ναι, βλέπω τὰ χάλια και τῶν δυό σας... (Παίρνει ένα τσιγάρο από την σιγαροθήκη του, θγάζει κι' ένα σπέρτο, θάζει το σπέρτο στο στόμα του και τρίβει το τσιγάρο στο κουτί).

Τί διάβολο ἔχουν τὰ σπέρτα αὐτά και δὲν ἀνάβουν!

ΜΑΞΙΜ.— "Ε... ττί λέτε... Πάάάμε νά κοι-ι-ι-ιμηθοῦμε.

ΖΑΚ.— Νσί, πάμε... 'Η γυναίκα μου με περιμένει...

(Ύστερα από δέκα λεπτά της ώρας βρίσκονται και οι τρεις, χωρίς να τὸ καταλάβουν πῶς, στο καμπιρέ «Στάρ»...)

ΖΑΚ.— Ποιὸς εἶπε τοῦ σωφὲρ νά μᾶς φέρη ἔδῳ;

ΤΟΤΟΣ.— Ξέρω κι' ἐγώ;

ΜΑΞΙΜ.— Οὐ-οὐ-οὔτε ἐγὼ δδδὲν ξέ-ξέ-ξέρω...

ΤΟΤΟΣ.— Μιά φορά, καλά εἶνε ἔδῳ.. "Ας πιοῦμε μιά σαμπάνια...

(Ὡρα 5η πρωινή. Τὰ γκαρσόνια τοῦ καμπιρέ εἶχαν τὴν εὐγενῆ καλωσύνη νά μεταφέρουν τοὺς τρεῖς φίλους... στο ἀντικρινὸ πεζοδρόμιο.)

ΖΑΚ.— Ξημέρωσε ἡ μοῦ φαίνεται ὅτι ξημέρωσε;

ΤΟΤΟΣ.— Δὲν βλέπω καλά... Αὐτὸ τὸ δέντρο ἦρθε και στάθηκε μπροστά μοῦ!...

ΜΑΞΙΜ.— Ζάκ... 'Η γυ-γυ-γυναίκα σου θάάά σέ πε-πε-περιμένει!.. Θά ά-ά-άννησουῆ...

ΖΑΚ.— Μπᾶ! Θά κοιμήθηκε τέτοια ὥρα... Δὲν θά με περιμένη πειά... "Εχω μιά ἔμπνευσι... Πάμε στο «Περροκέ» νά χορέψουμε λίγο και νά ξεμουδιάσουν τὰ πόδια μας;

ΤΟΤΟΣ.— Ἀστειεύεσαι, βέβαια! 'Η ὥρα εἶνε περασμένη! Πρέπει νά γυρίσης σπίτι σου... 'Η γυναίκα σου θά σέ περιμένη!...

ΖΑΚ.— 'Η γυναίκα μου; "Α, ναι, ἡ γυναίκα μου!...

(Κοιτάζει σάν ζαλισμένο ὄρνιθι).

'Η γυναίκα μου... Χι, χι, χι!... **ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΖΕΡΜΑΙΝ**

ΣΤΟ ΝΗΣΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια από την σελίδα 13)

Νά μοῦ ψιθυρίζη λόγια ἐρωτικά, τρυφερά και παθητικά, σάν νά εἶχε μπροστά του ἕνα δειλὸ κι' ἀθῶο κορίτσι...

Πῶς μπορούσα νά κρατηθῶ και νά μὴν πέσω στὴν ἀγκαλιά του; Πῶς μπορούσα νά μὴ γίνω δική του;...

Ζήσαμε ἔτσι ἕξη ὀλόκληρους μῆνες... Αὐτὴ ἦταν ἡ πιὸ ὡραία περίοδος τῆς ζωῆς μου... Ποτὲ δὲν ἤμουν τόσο εὐτυχισμένη, οὔτε στὰ καλύτερα χρόνια τῆς νεότητός μου...

Μιά μέρα ὅμως κάποιο βαπόρι πέρασε ἀπὸ κει και μᾶς πῆρε! Τὸ μαγικὸ μου ὄνειρο εἶχε τελειώσει πειά.

'Η κ. Φάρνακλ ἔμεινε σιωπηλὴ μερικὲς στιγμές. "Ἐπειτα πρόσθεσε με φωνὴ πού μόλις ἀκούγεται:

— Δὲν ξέρω ἂν ἔκανα καλά, ἀγαπητῆ μου φίλη, πού σοῦ τὰ εἶπα ὀλ' αὐτά... 'Αλλά φταίει τὸ τηλεγράφημα πού ἔλαβα πρὸ ὀλίγου. Προέρχεται ἀπὸ ἐκείνον... Μοῦ θυμίζει ὅτι σήμερα εἶνε ἡ ἐπέτειος τοῦ ναυαγίου, τοῦ εὐτυχισμένου, τοῦ εὐλογημένου ναυαγίου μας...

I. ΡΟΝΥ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΡΟΥΖΒΕΛΤ

(Συνέχεια από την σελίδα 12)

τὴν παρηγοριά ὅτι ἐργάζεται γιὰ τὸ καλὸ τῆς ἔνδοξης πατρίδος του...

Δὲν θέλουμε νά τελειώσουμε τὸ σημεῖωμα αὐτὸ χωρὶς νά σας ἀναφέρουμε κι' ἕνα ἀνέκδοτο, πού χαρακτηρίζει ἐπιγραμματικώτατα τὴν ἀφέλεια τοῦ παλαιοῦ και νέου Προέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν:

Μιά μέρα, παρουσιάστηκε ἐνώπιόν του ἕνας ταπεινὸς ἐργάτης, ὁ ὁποῖος ἤθελε νά παραπονεθῆ στὸν Ἀνώτατο Ἀρχοντα ἐπειδὴ τὸν ἔδωξε ὁ προϊστάμενός του ἀπὸ τὴν ἐργασία του. Ὁ Ρουζβελτ κατάλαβε ἀμέσως ὅτι ὁ ἐργάτης αὐτὸς δὲν εἶχε δίκιο και ὅτι ὁ ἐργοδότης του εἶχε λόγους σοβαροὺς γιὰ νά τὸν ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιό του.

— Καί τώρα, τί ζητᾶς ἀπὸ μένα; ρώτησε τὸν παραπονούμενο.

— Νά μοῦ θρῆτε ἐργασία, κύριε Πρόεδρε!

— Ἀπ' ὅσα μοῦ εἶπες, ἔβγαλα τὸ συμπέρασμα ὅτι δὲν ἤσουν συνεπῆς στὰ καθήκοντά σου... Δὲν μπορῶ, λοιπὸν, νὰ σοῦ κάνω τίποτα...

— Μᾶ, δούλεψα τέσσερα χρόνια στο ἐργοστάσιο αὐτό!... διαμαρτυρήθηκε ὁ ἐργάτης. Ὁ προϊστάμενος δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νά με διώξη!...

— Κι' ἐγὼ δουλεύω τέσσερα χρόνια γιὰ τὴν Ἀμερικὴ!

ΟΙ ΚΑΚΟΠΟΙΟΙ ΤΟΥ ΛΙΜΑΝΙΟΥ

(Συνέχεια από την σελίδα 28)

δες ψάρια, με τὴν ἔκρηξι τῆς δυναμίτιδος μέσα στὰ νερά, χαλοῦν τὸ γόνο ὀλόκληρων ἑκατομμυρίων ψαριῶν. «Μπομπιδόροι» λέγονται οἱ δυναμιτιστὰ πού χρησιμοποιοῦν δυὸ και τρία φυσίγγια δυναμίτιδος μαζύ, τὴν λεγομένη «μπόμπα», γιὰ νά ψαρέψουν μιά μεγάλη ποσότητα ψαριῶν. «Τριτάκηδες» δὲ οἱ ψαράδες πού χρησιμοποιοῦν ἕνα τρίτον τοῦ φυσίγγιου δυναμίτιδος στο ψάρεμά τους.

Οἱ «μεγαλέμποροι» τοῦ λιμανιοῦ ἐπίσης εἶνε μιά φοβερὴ πληγὴ τοῦ Πειραιῶς. Αὐτοὶ ἔχουν μιά ἐνεσι γεμάτη ναρκοτικό πάντα στὴν τσέπη τους. Ὁ ναρκομανὴς λοιπὸν τοὺς πλησιάζει, τοὺς ριχνει στὴν τσέπη τὸ ἀντίτιμον τῆς «καρφωτῆς», τῆς ἐνέσεως δηλαδή, κ' ὕστερα προχωρεῖ σέρνοντας τὰ ἔρωμικα κουρέλια του. Τότε ὁ «ἔμπορος» ταχύνει κι' αὐτὸς τὸ θῆμα του, πλησιάζει τὸν ναρκομανὴ και τοῦ καρφώνει τὴ σύριγγα στο κορμί του, ὅπου τύχει, πάνω ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἔρωμικα κουρέλια. Ἐπειτα ἐξακολουθεῖ νά προχωρῆ χωρὶς κανεὶς ν' ἀντιληφθῆ αὐτὴν τὴν ἀνατριχιαστικὴ σκηνή! Μετά ἀπὸ λίγο ὅμως ὁ ναρκομανὴς καθὼς θαδίζει, κυριεύεται ἀπὸ μιά φοβερὴ ὑπνηλία και σωριάζεται καταγῆς μέσα στὴ λάσπη...

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ «ἔμποροι τοῦ θανάτου» εἶχαν κάποτε τὸ «στρατηγεῖο» τους σ' ἕνα σαπισμένο καράβι στὶς παλῆδες δεξιαμενές. Ἡ ἀστυνομία ὅμως τοὺς ἀνακάλυψε και τοὺς κυνηγήσε. Κι' ἔτσι σήμερα περιωρίστηκαν νά κάνουν δουλειές τοῦ ποδαριοῦ στο λιμάνι και στὴν πλατεία Ἴπποδαμείας...

Οἱ ἄνθρωποι πάλι με τὶς «τρὶς δακτυλίθρες και τὴν φακὴ» εἶνε παρόμοιοι με τοὺς «παπατζῆδες». Ζητοῦν ἀπὸ τὸ θῆμα τους νά τοὺς θρῆ τὴν φακὴ πού τὴν ἔχουν σκεπάσει με μιά δακτυλίθρα. Καί μ' αὐτὸ τὸν ἄπλο ὅσο και σατανικὸ τρόπο κατορθώνουν νά «ξαφρίζουν» τὸ θῆμα τους.

Τέλος ἐρχονται οἱ «θασιλεῖς τῶν σπηλαίων» τῆς Πειραικῆς, τῆς Καστέλλας και τοῦ Τουρκολίμανου, πού εἶνε οἱ ἄλητες κ' οἱ ἄνθρωποι πού ἔχουν ἕνα σκοτεινὸ παρελθόν. Ἐκεῖ μέσα καταφεύγουν μόλις ἀνατεῖλη ὁ ἥλιος γιὰ νά ξεκουρασθοῦν ἀπὸ τὴ νυχτερινὴ δρᾶσι τους. Κι' ἀπὸ ἐκεῖ τοὺς μαζεῦει ἡ ἀστυνομία και τοὺς στέλνει στὴ φυλακὴ.

Καθὼς βλέπετε, ὁ ὑπόκοσμος τοῦ Πειραιῶς εἶνε ἐξ ἴσου σκοτεινὸς και περίεργος ὅπως ἀκριβῶς ὁ ὑπόκοσμος τῆς Μασσαλίας ἢ τοῦ Ἀμβούργου. Μᾶ ἡ ἀστυνομία λιμένος κανεὶ ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νά περιορίζη τὴν δρᾶσι τους.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΟΥ ΓΥΙΟΥ

(Συνέχεια από την σελίδα 48)

Και ὁ κόμης συνέχισε με φωνὴ πιὸ ἀδύνατη...

— Ἐπρεπε νά κάνω τὴν ἐξομολόγησι αὐτὴ, γιὰτι σέ λίγο δὲν θά ζῶ πειά...

Πλησίασε τὸν πατέρα του, ὁ ὁποῖος στεκότανε σὲ μιά ἄκρη, ἔμβρόντητος, με μάτια ὀρθάνοιχτα ἀπὸ τρόμο, δαγκώνοντας τὰ χεῖλη του γιὰ νά μὴν ξεφωνίση, και τοῦ εἶπε:

— Σοῦ ζητῶ συγγνώμη, πατέρα, γιὰ τὴν λύπη πού σοῦ προξενῶ... Μᾶ ἕνας Βαλτανέζ δὲν μπορεῖ νά ζήση ὕστερ' ἀπὸ ἕνα τέτοιο σκάνδαλο... "Ἦπια ἕνα φιαλίδιο λάβδανο... Λίγες στιγμές ζωῆς μοῦ μένουν ἀκόμη...

Και με τρεμάμενα βήματα, βγήκε ἀπὸ τὴν σάλλα τοῦ παιχνιδιοῦ, ἐνῶ οἱ παριστάμενοι τὸν κύτταζαν ἀμίλητοι, ἀποσβολωμένοι...

Ὁ μαρκήσιος ντὲ Βλτανέζ ἔτρεξε ἀπὸ πίσω του, τὸν ἀγκάλιασε και τοῦ εἶπε χαμηλόφωνα:

— Παιδί μου! Δὲν πιστεύω νά ἔκανε τὴν τρέλλα αὐτὴ!... Ἐ' ἀποκαλύψω ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ πραγματικὸς ἐνοχος!...

— Ὄχι, πατέρα! τραύλισε ὁ κόμης. Δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα αὐτό!... Μὴ ξεχνᾶς ὅτι ἐσὺ δὲν πρέπει ν' ἀτιμασθῆς ἐπειδὴ ἔχεις γιοῦ... ἐνῶ ἐγὼ δὲν ἔχω παιδιὰ γιὰ νά τοὺς κληροδοτήσω ἕνα ντροπισαμένο ὄνομα... Ἦταν προτιμότερο νά λείψω ἐγὼ...

"Ὑστερ' ἀπὸ δέκα λεπτά τῆς ὥρας, ὁ κόμης ντὲ Βαλτανέζ δὲν ζοῦσε πειά...

Κόμης ΕΜΕΡΙΚ

ψιθύρισε τότε ὁ Ρουζβελτ. Καί ὅμως ἂν με διώξης ἐσὺ ἀπὸ τὴν θέσι μου, με τὴν μαύρη ψῆφο σου, ἐπειδὴ θά νομίζης ἴσως ὅτι δὲν εἶμαι ἱκανός... δὲν θά μπορέσω νά θρῶ πουθενά ἄλλοῦ ἐργασία!... Αὐτὴ εἶνε, ἀγαπητῆ μου, ἡ τραγικὴ μοῖρα μας! Εἶμαστε ὄλοι ἐργάτες και μᾶς ἔκτιμοῦν ἀναλόγως τῆς ἐργασίας μας!...